

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ing. Viery Horčicové a soudců Mgr. Kamila Tojnera a Mgr. Jana Kašpara v právní věci žalobce: **Mgr. J.P.**, nar. ..., trvale bytem N. 2/1, P. 4, proti žalovanému: **Ministerstvo spravedlnosti**, se sídlem Vyšehradská 16, Praha 2, o žalobě proti rozhodnutí ministryně spravedlnosti ze dne 29.1.2010, čj. 675/2009-LO-SP/5,

t a k t o :

- I. **Žaloba se zamítá**
- II. **Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í

Žalobce se domáhá zrušení rozhodnutí ministryně spravedlnosti uvedeného v záhlaví, kterým byl zamítnut rozklad žalobce podaný proti rozhodnutí Ministerstva spravedlnosti ze dne 7.12.2009, čj. 287/2009-OT-OSV/11, kterým byla žádost žalobce o poskytnutí informace odmítnuta s odkazem na ust. § 11 odst. 6 zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění pozdějších předpisů, dále jen „zákon o informacích“.

Žalobce podal dne 9.9.2009 elektronickou poštou na adresu Ministerstva spravedlnosti žádost o informaci v souladu s § 13 odst. 1 zákona o informacích. Žádost o informaci byla žalobcem formulována jako „*žádost o stížnost pro porušení zákona, kterou podala ministryně spravedlnosti JUDr. Daniela Kovářová k Nejvyššímu soudu ČR v tzv. kauze Č., a která měla být podána ve prospěch i neprospěch J. Č. a P. H., a to včetně všech příloh, pokud stížnost nějaké přílohy obsahuje.*“

Žalobce navrhuje, aby soud zrušil rozhodnutí ministryně spravedlnosti, jakož i rozhodnutí Ministerstva spravedlnosti ze dne 7.12.2009, čj. 287/2009-OT-OSV/11 (dále jen „rozhodnutí prvního stupně“) z následujících důvodů:

V úvodě žaloby konstatoval žalobce průběh řízení před správními orgány a obsah jednotlivých rozhodnutí (bod č. 1- 28), v další části (bod 29-40) formuloval jednotlivé žalobní body:

29. Žalovaný aplikoval ust. § 8b odst. 1 trestního řádu, nepřípustně rozšiřujícím způsobem, jelikož zakotvení nového ustanovení § 8b trestního řádu (jakož i novelizace § 8a trestního řádu) mělo především chránit zájmy poškozených, resp. jejich osobní údaje a osobnostní práva. (Podrobněji viz důvodovou zpráva k zákonu č. 52/2009 Sb., kterým se mění zákon č. 141/1961 Sb., o trestním řízení soudním (trestní řád). Místo toho však žalovaný aplikuje dané ustanovení nikoliv na poškozené, ale ve vztahu k osobám, které byly podezřelé ze spáchání trestného činu a kde důvody ochrany sledované zákonodárcem nejsou dány.

30. Podle názoru žalobce je třeba poměr mezi § 8b trestního řádu a zákona o informacích vykládat obdobně jako je tomu v případě poměru § 8a trestního řádu a zákona o informacích, byl vyložen v rozsudku Krajského soudu v (Ústí nad Labem ze dne 31.8.2006, č.j. 15 Ca 189/2005 – 28, tedy že po skončení trestního řízení je při poskytování informací z trestních spisů třeba postupovat výlučně v režimu zákona o informacích. Žalovaný dle názoru žalobce nehájí poškozené ani něčí osobnostní práva, ale účelovým výkladem zákona usiluje o utajení jakýchkoliv informací o protagonistech kauzy Č.

31. Žalobce „poukazuje na absurditu výkladu MSP, který v konečném důsledku spěje k tomu, že kdyby žalobce požádalo informace přímo u orgánu činného v trestním řízení, jako primárního držitele informace, informace by mu byla poskytnuta, avšak poté, co tutéž informaci orgán činný v trestním řízení poskytne jinému subjektu, tatáž informace se v rukou příjemce informace najednou stane "tajnou".“

32.-33. Žalobce dále s odkazem na ustanovení čl. 4 odst. 3 Listiny základních práv a svobod uvádí, že pokud žalovaný posuzuje možnost poskytnutí informace tak, že drží-li informaci MSP, nelze ji poskytnout, ale drží-li informaci orgán činný v trestním řízení, poskytnout ji lze (jak vyplývá i z akceptace výkladu žalobce o poměru mezi § 8a trestního řádu a InfZ ze strany MSP), dochází k nedůvodnému omezování práva na informace u určitého okruhu povinných subjektů.

35. Ust. § 11 odst. 6 zákona o informacích bylo aplikováno nesprávně, což žalobce uvedl, již v rozkladu , jelikož dle důvodové zprávy byl do zákona zařazen z důvodů zamezení úniku informací z Policie ČR a cílem úpravy již není upravovat postup jiných orgánů veřejné moci.

36. Obecně pak žalobce odkázal na judikaturu správních soudů zapovídající restriktivní výklad § 2 odst. 3 zákona o informacích. Žalobce trvá na tom, že postup žalovaného je formalistický, když „Prakticky celá stížnost pro porušení zákona byla reprodukována u jednání Nejvyššího soudu dne 1.10.2009 a záznam jednání je přístupný na internetu.“ a kauza je známá z médií, za této situace utajování informací ze stížnosti je „zjevně účelové“.

37. Ministryně spravedlnosti rozhodla v rozporu se svým slibem (dle příloh žaloby-informací z médií), kdy deklarovala úmysl usilovat o zveřejnění celého spisu v kauze Č.

38. Žalobce namítá porušení čl. 17 odst. 1 Listiny, neboť má právo znát, jakým způsobem jsou vynakládány veřejné prostředky (např. na zpracování stížnosti pro porušení zákona).

39-40 Žalobce odkázal na usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 26.8.2008, čj. 7 Afs 54/2007-62, týkajícího se přezkoumatelnosti námitek v odvolání neuplatněných a v závěru požádal soud, aby zrušil rozhodnutí ministryně spravedlnosti, jakož i rozhodnutí prvního stupně pro absenci důvodů pro odmítnutí a nařídil povinnému subjektu - ministerstvu spravedlnosti požadovanou informaci poskytnout.

Žalobce ve vyjádření ze dne 2.7.2010, doručenému soudu téhož dne, uvedl, že v návaznosti na bod 38. své žaloby odkazuje i na argumentaci Ústavního soudu obsaženou v nález ze dne 30.3.2010, sp. zn. Pl. ÚS 2/10, kde Ústavní soud zejména v odstavci č. 22 a násled.

vysvětlil, za jakých okolností lze "upozadit" ústavně zaručené právo na informace. Za výmluvný pak považují zejména odstavec č. 39. cit. nálezu Ústavního soudu a v souvislosti s ním upozorňují, že s ohledem na žalobcovu publikační činnost mj. na internetovém deníku Britské listy (viz <http://www.blisty.cz/aut/1994/art.html>), kde se stížnosti pro porušení zákona a postupu Ministerstva spravedlnosti ("MSP") věnoval, lze na jeho aktivitu pohlížet jako na veřejně prospěšnou činnost aktivního občana, iniciujícího veřejnou diskuzi a veřejnost informujícího mj. o činnosti veřejné moci, resp. justice a neposkytnutím požadovaných informací je žalobci v této aktivitě protiústavně bráněno.

Dále žalobce uvedl, že pokud MSP odkazuje na údajné právo Policie ČR tajit informace o své činnosti dle § 11 odst. 6 zákona o svobodném přístupu k informacím a na právo tajit informace, které se Ministerstvo spravedlnosti dozvědělo dle § 8b trestního řádu, jde nejen o argument alibistický, ale vybízí i k předložení věci Ústavnímu soudu, aby posoudil, zda § 11 odst. 6 zákona o svobodném přístupu k informacím a zda § 8b odst. 1 trestního řádu nejsou protiústavní, neboť v testu proporcionality by tato ustanovení (a min. způsob jejich aplikace) neobstála (k třístupňovému testu proporcionality viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19.6.2009, č.j. 5 As 46/2005 - 50, část III.b) odůvodnění rozsudku, rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26.3.2009, č.j. 5 As 19/2008 - 117, část III.b) odůvodnění rozsudku, nebo nálezu Ústavního soudu ze dne 22.10.2009, sp.zn. IV. ÚS 956/09, bod 25. - 28. odůvodnění nálezu).

Žalobce v návaznosti na body č. 39 a 42 své žaloby žádá soud, aby v rámci možností upřednostnil postup dle § 16 odst. 4 zákona o svobodném přístupu k informacím, tedy nikoliv aby např. rozhodnutí MSP rušil pro údajnou nepřezkoumatelnost, resp. pouze z procesních důvodů; *in favorem* žalované strany poznamenal, že pokud se MSP nezabývalo v rozhodnutí o rozkladu druhým napadaným důvodem odmítnutí informace, činilo tak dle všeho v souladu s § 51 odst. 3 správního řádu. Postup dle § 16 odst. 4 zákona o svobodném přístupu k informacím považují za nezbytný též s ohledem na fakt, že MSP doposud jednalo maximálně obstrukčně, jak je zjevné ze spisového materiálu i z chronologie věci shrnuté v mé žalobě, a proto v případě vrácení věci MSP k novému projednání reálně hrozí riziko dalšího formálního "kolečka", v němž se simuluje postup dle zákona, ale reálně je "v souladu se zákonem" právo na informace odpíráno. V této souvislosti odkazují zejména na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24.3.2010, č.j. 1 As 8/2010 - 65, kde je rozebráno, za jakých podmínek je na místě postup dle § 16 odst. 4 zákona o svobodném přístupu k informacím.

Žalovaný ve vyjádření k žalobě uvedl, že při vyřizování žádosti o informace, jakož i při rozhodování o následně podaném rozkladu, vycházel ze smyslu a účelu zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, který je vyjádřen v ustanovení § 2 tohoto zákona. Při posuzování rozkladu podaného žadatelem proto dospěl k závěru, že postup orgánu prvního stupně při vyřizování žádosti o informaci, při němž respektoval příkaz obsažený v § 8b odst. 1 trestního řádu, je správný, neboť citované ustanovení trestního řádu je beze sporu třeba aplikovat na situaci, kdy jsou ministru spravedlnosti dalšími subjekty poskytnuty informace sloužící jako podklad pro jeho rozhodnutí o podání či nepodání stížnosti pro porušení zákona. Žalovaný s odkazem na odůvodnění svého žalobou napadeného rozhodnutí i po prostudování žalobních námitek žalobce i nadále považuje svůj právní názor stran aplikovatelnosti ustanovení § 8b odst. 1 trestního řádu na předmětnou žádost o informace za přílehlavý. Stejně tak i nadále považuje za přílehlavý i svůj závěr, podle něhož námitka žalobce poukazující na předchozí medializaci požadovaných informací není relevantní. Žalovaný byl při posuzování rozkladu povinen v první řadě respektovat zásadu legality vyjádřenou v ustanovení § 2 odst. 1 správního řádu, podle níž správní orgán postupuje v souladu se zákony a ostatními právními předpisy, jakož i s mezinárodními smlouvami, které jsou součástí

právního řádu. Pokud by tedy upřednostnil dosti vágně doložené žalobcovo očekávání založené na vyjádřeních v mediích, že předmětné informace budou zveřejněny, před povinnostmi zřetelně vymezenými ve výše citovaných právních předpisech, dopustil by se beze sporu porušení citované zásady legality.

Městský soud v Praze žalobou napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, přezkoumal v rozsahu uplatněných žalobních bodů, kterými je vázán, a vycházel přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu.

O věci přitom rozhodl bez jednání, neboť s tím oba účastníci řízení souhlasili, resp. nevyslovili ve stanovené lhůtě nesouhlas.

Především žalobce v námitkách (uvedených pod bodem 29-31 a 35) vytýká nesprávný výklad ust. § 8b odst. 1 trestního řádu.

Mezi účastníky je nesporné, že žalobce žádostí dle § 13 odst. 1 zákona o informacích požadoval po ministerstvu spravedlnosti poskytnout „*stížnost pro porušení zákona, kterou podala ministryně spravedlnosti JUDr. Daniela Kovářová k Nejvyššímu soudu ČR v tzv. kauze Č., a která měla být podána ve prospěch i neprospěch J. Č. a P. H., a to včetně všech příloh, pokud stížnost nějaké přílohy obsahuje.*“ včetně jejích příloh.

Z odůvodnění rozhodnutí prvního stupně, jakož i z rozhodnutí o rozkladu vyplývá, že žádost o informaci nebyla poskytnuta a žádost byla odmítnuta s odkazem na ust. § 2 odst. 3 ve spojení s § 11 odst. 6 a § 15 odst. 1 zákona o informacích.

Podle ust. § 2 odst. 3 zákona o informacích „Zákon se nevztahuje na poskytování informací, které jsou předmětem průmyslového vlastnictví 1a), a dalších informací, pokud zvláštní zákon 1b) upravuje jejich poskytování, zejména vyřízení žádosti včetně náležitostí a způsobu podání žádosti, lhůt, opravných prostředků a způsobu poskytnutí informací.“ Z textu poznámky pod čarou („Např.“) vyplývá, že výčet tam uvedených speciálních zákonů není konečný. Vztah trestního řádu a zákona o informacích je konkretizován v jednotlivých ustanoveních § 11 např. v ust. § 11 odst. 4 písm. a) nebo v ust. § 11 odst. 6, který byl aplikován v projednávané věci.

Podle § 11 odst. 6 zákona o informacích: „Povinný subjekt neposkytne informaci o činnosti orgánů činných v trestním řízení, včetně informací ze spisů, a to i spisů, v nichž nebylo zahájeno trestní řízení, dokumentů, materiálů a zpráv o postupu při prověřování oznámení, které vznikly činností těchto orgánů při ochraně bezpečnosti osob, majetku a veřejného pořádku, předcházení trestné činnosti a při plnění úkolů podle trestního řádu, pokud by se tím ohrozila práva třetích osob anebo schopnost orgánů činných v trestním řízení předcházet trestné činnosti, vyhledávat nebo odhalovat trestnou činnost nebo stíhat trestné činy nebo zajišťovat bezpečnost České republiky. Ustanovení jiných zákonů o poskytování informací tím nejsou dotčena 13e).“ Pod čarou je odkaz na trestní řád.

Podle ust. § 8b odst. 1 trestního řádu: „Osoby, kterým byly orgány činnými v trestním řízení poskytnuty informace, na které se vztahuje zákaz zveřejnění podle § 8a odst. 1 věty druhé, pro účely trestního řízení nebo k výkonu práv nebo plnění povinností stanovených

zvláštním právním předpisem, je nesmějí nikomu dále poskytnout, pokud jejich poskytnutí není nutné k uvedeným účelům. O tom musí být tyto osoby poučeny.“

Z judikatury Nejvyššího správního soudu plyne, že pouhá skutečnost, že se jedná o informaci o činnosti orgánů v trestním řízení, ještě paušálně neznamená, že nemůže být nikdy poskytnuta a je to vždy na posouzení podle konkrétních okolností případu. V rozsudku ze dne 1. 12. 2010, č. j. 1 As 44/2010 - 103 (in: č. 2241/2011 Sb. NSS) totiž soud uvedl, že „*povinné subjekty neposkytnou informace o probíhajícím trestním řízení [§ 11 odst. 4 písm. a) zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím] pouze poté, co zváží, nakolik je důvod neposkytnutí informace vskutku ospravedlněn naléhavou společenskou potřebou. Tou bude pravidelně zájem státu na tom, aby poskytnuté informace neohrozily objasnění skutečností důležitých pro trestní řízení, nezveřejnily o osobách zúčastněných na trestním řízení údaje, které přímo nesouvisí s trestnou činností, a aby neporušily zásadu, že dokud pravomocným odsuzujícím rozsudkem není vina vyslovena, nelze na toho, proti němuž se vede trestní řízení, hledět, jako by byl vinen. Povinný subjekt vezme v potaz též ochranu práv a svobod druhých, např. obětí trestného činu (srov. § 8a odst. 1 trestního řádu).*“

Obdobný účel plní rovněž ust. § 11 odst. 6, neboť podle tohoto ustanovení povinný subjekt nemůže neposkytnout informaci o činnosti orgánů činných v trestním řízení, včetně informací ze spisů, dokumentů, materiálů a zpráv o postupu při prověřování oznámení, které vznikly činností těchto orgánů při plnění úkolů podle trestního řádu, pokud by se tím ohrozila nejen práva třetích osob ale i schopnost orgánů činných v trestním řízení stíhat trestné činy, to znamená ustanovení odst. 6 akcentuje shodný zájem státu, na tom, aby poskytnuté informace neohrozily objasnění skutečností důležitých pro trestní řízení, popřípadě nezveřejnily údaje o osobách zúčastněných na trestním řízení.

Stížnost pro porušení zákona je mimořádný opravný prostředek, jímž ministr spravedlnosti žádá Nejvyšší soud o přezkoumání pravomocného rozhodnutí orgánu činného v trestním řízení z důvodu jeho tvrzené nezákonnosti. O stížnosti rozhoduje Nejvyšší soud především na veřejném zasedání (ne vždy) za účasti státního zástupce Nejvyššího státního zastupitelství, případně i pověřeného zástupce ministra spravedlnosti, a pokud shledá, že zákon porušen byl, vysloví tuto skutečnost rozsudkem, ale napadené rozhodnutí zruší jen tehdy, pokud byl porušen v neprospěch obviněného. Nové rozhodnutí je pak vydáno na základě závazného právního názoru Nejvyššího soudu a nemůže být znovu rozhodnuto v neprospěch obviněného. Přestože může soud ve věci stížnosti nařídít veřejné jednání záleží pouze na jeho úvaze, zda-li tak učiní a které části textu stížnosti bude v rámci na jednání referovat; nelze proto souhlasit s argumentací žalobce, že by konstatace stížnosti na veřejném jednání byla důvodem, pro poskytnutí textu stížnosti.

Jelikož většina žalobních námitek míří do odůvodnění rozhodnutí o odmítnutí informace, předmětem posouzení v nyní projednávané věci, je jak žalovaný své rozhodnutí odůvodnil zejména z hlediska aplikace uvedených ustanovení. Rozhodnutí prvního stupně je odůvodněno takto:

„Podle ustanovení § 2 odst. 3 InfZ se přitom tento zákon nevztahuje na poskytování takových informací, jejichž poskytování upravuje zvláštní zákon. Poskytování informací o trestním řízení a osobách na něm zúčastněných je upraveno v ustanoveních § 8a až 8c trestního řádu. Pojem trestní řízení je pak definován v ustanovení § 12 odst. 10 trestního řádu, podle něhož se trestním řízením rozumí řízení podle tohoto zákona. Právní úprava institutu stížnosti pro porušení zákona a řízení o ní je obsahem hlavy osmnácté trestního řádu. Je tedy zjevné, že je součástí trestního řízení, proto je třeba při poskytování informací souvisejících jak se samotnou stížností pro porušení zákona, tak s následným řízením o ní,

respektovat rovněž zvláštní úpravu obsaženou v citovaných ustanovení § 8a až 8c trestního řádu. Podle § 8a odst. 1 orgány činné v trestním řízení dbají při poskytování informací o své činnosti mimo jiné na to, aby neohrozily objasnění skutečností důležitých pro trestní řízení a nezveřejnily o osobách zúčastněných na trestním řízení údaje, které přímo nesouvisejí s trestnou činností. Dále platí rovněž příkaz obsažený v § 8b odst. 1 trestního řádu, podle něhož osoby, kterým byly orgány činnými v trestním řízení poskytnuty informace o osobách uvedených v § 8a odst. 1 pro účely trestního řízení nebo k výkonu práv nebo plnění povinností stanovených zvláštním právním předpisem, je nesmějí nikomu dále poskytnout, pokud jejich poskytnutí není nutné k uvedeným účelům. Současně platí ustanovení § 11 odst. 6 InfZ, podle něhož povinný subjekt neposkytne informaci o činnosti orgánů činných v trestním řízení, včetně informací ze spisů, a to i spisů, v nichž nebylo zahájeno trestní řízení, dokumentů, materiálů a zpráv o postupu při prověřování oznámení, které vznikly činností těchto orgánů při ochraně bezpečnosti osob, majetku a veřejného pořádku, předcházení trestné činnosti a při plnění úkolů podle trestního řádu, pokud by se tím ohrozila práva třetích osob anebo schopnost orgánů činných v trestním řízení předcházet trestné činnosti, vyhledávat nebo odhalovat trestnou činnost nebo stíhat trestné činy nebo zajišťovat bezpečnost České republiky. Oprávnění ministra spravedlnosti podat u Nejvyššího soudu proti pravomocnému rozhodnutí soudu nebo státního zástupce stížnost pro porušení zákona je založeno ustanovením § 266 odst. 1 trestního řádu. Z uvedeného ustanovení vyplývá, že ministr spravedlnosti je v trestním řízení nadán zvláštním oprávněním, které přísluší výhradně jemu. Pro výkon tohoto oprávnění jsou mu orgány činnými v trestním řízení poskytovány potřebné informace. Při nakládání s těmito informacemi je pak třeba respektovat omezení upravená ve výše citovaných ustanoveních § 8a a 8b trestního řádu. Současně je třeba dbát na důsledné dodržování základních zásad trestního řízení, tedy také na ochranu třetích osob, čemuž svědčí ustanovení § 2 odst. 4 trestního řádu, podle něhož se trestní věci musí projednávat co nejrychleji a s plným šetřením práv a svobod zaručených Listinou základních práv a svobod a mezinárodními smlouvami o lidských právech a základních svobodách, jimiž je Česká republika vázána. Jedním z těchto Listinou garantovaných práv je rovněž právo na zachování lidské důstojnosti, osobní cti a dobré pověsti, jakož i právo na ochranu jména (čl. 10 Listiny). Vzhledem ke skutečnosti, že stížnost pro porušení zákona, o níž žadatel požádal, obsahuje informace o činnosti orgánů činných v trestním řízení, včetně informací z trestních spisů, které nelze oddělit, dále pak u vědomí toho, že tyto informace byly povinnému subjektu těmito orgány poskytnuty výhradně pro účely případného podání stížnosti pro porušení zákona, o níž je následně vedeno řízení podle hlavy osmnácté trestního řádu, tedy řízení, které je řízením trestním, a konečně s ohledem na omezení stanovená v § 8a a 8b trestního řádu spolu s omezením daným ustanovením § 11 odst. 6 InfZ, nezbylo povinnému subjektu než žádost o informace jako celek odmítnout. Ze stejného důvodu povinný subjekt nemohl vyhovět ani žádosti o poskytnutí příloh předmětné stížnosti pro porušení zákona, neboť přílohou je celý trestní spis v dané věci.“

V odůvodnění rozhodnutí prvního stupně je správně uvedeno, že oprávnění ministra spravedlnosti podat u Nejvyššího soudu stížnost pro porušení zákona je upraveno v ust. § 266 odst. 1 trestního řádu. V řízení tedy nevystupuje ministr jako orgán činný v trestním řízení, ale jako účastník řízení se zvláštním oprávněním. Kontrola veřejné správy, k jejímuž naplňování má sloužit zákon o informacích, se ale ust. § 11 odst. 6 zákona o informacích nemůže vztahovat na informace, které jsou, resp. musí být, obsahem stížnosti, a které budou po podání stížnosti předmětem prověřování v procesu rozhodování o stížnosti. Je nepochybné, že se všechny údaje a důvody v stížnosti uvedené, včetně informací a dokumentů, o které se stížnost podaná ministryní opírá, stanou předmětem rozhodování Nejvyššího soudu. Proto se

na trestní řízení, jímž je i řízení o podané stížnosti, které ve fázi podané stížnosti není skončeno, musí vztahovat stejná ochrana jako na řízení dle § 11 odst. 4 písm. a) zákona o informacích, nebo-li stejná, jako na probíhající trestní řízení. Tímto ustanovením, jelikož dle jeho textu může zahrnovat různé aktivity správního orgánu v souvislosti se pravomocně skončeným trestním řízením, samozřejmě není vždy vyloučena možnost informaci poskytnout a správní orgán (v souladu se závěry uvedenými ve výše cit. rozhodnutí Nejvyššího správního soudu) má vážit i podle tohoto ustanovení zájem veřejnosti na transparentním fungování státní správy ve vztahu k zákonnému průběhu trestního řízení v němž bude zaručeno, aby poskytnuté informace neohrozily objasnění skutečností důležitých pro rozhodnutí o stížnosti. Této povinnosti správní orgány v projednávané věci dostály, rozhodnutí je přezkoumatelné a dostatečně odůvodněné, a to i pokud jde o důvody aplikace ust. § 8b odst. 1 trestního řádu, neboť je nepochybné, že při koncipování stížnosti musela ministryně vycházet z informací poskytnutých z dosavadního trestního řízení orgány činnými v trestním řízení. Jak bylo již uvedeno, není rozhodné, že trestní řízení bylo pravomocně skončeno, podáním stížnosti, bude v rámci řízení před Nejvyšším soudem opět posuzovány tytéž nebo i další okolnosti z původního trestního řízení. Úvaha žalobce, že poskytnutím stížnosti nemůžou být dotčena práva třetích osob (oznamovatelů, svědků) vystupujících v trestním řízení, a že ve skutečnosti žalovaný nechrání tyto třetí osoby, nemá žádnou oporu v skutkových okolnostech, a rozhodnout o zveřejnění údajů o těchto osobách je výlučným oprávněním Nejvyššího soudu při rozhodování o stížnosti ministryně. Uvedené dává odpověď na otázku vznesenou obecně v bodu 31.

K námitce 32-33 soud uvádí, že není pravdou, že orgány činné v trestním řízení informace z trestního řízení poskytují, naopak jakékoliv informace z trestního řízení až na výjimky uvedené v § 8a- § 8d trestního řádu, nelze poskytnout. Skutečnost, že informace z předchozího trestního řízení byly poskytnuty ministryni, je odůvodněna její oprávněním stížnost podat. Jaké skutečnosti byly zveřejněny médiích je zcela nerozhodné, správní orgán musí důsledně postupovat v mezích zákonných oprávnění.

V rámci námitky pod bodem 35. žalobce uvedl, že ust. § 11 odst. 6 zákona o informacích bylo aplikováno nesprávně, jelikož dle důvodové zprávy bylo toto ustanovení do zákona zařazeno z důvodů zamezení úniku informací z Policie ČR. Z celého obsahu důvodové zprávy se tento důvod jeví jako primárním nikoliv však jediným důvodem, aplikace tohoto ustanovení je v obou rozhodnutích odůvodněna zvláštním oprávněním podat stížnost při jejím koncipování správní orgán je povinen nakládat s informacemi poskytnutých orgány činných v trestním řízení a s ohledem na další řízení o stížnosti a její posouzení Nejvyšším soudem, vztahuje se výlučka na tyto informace i na text uvedený v stížnosti.

K námitce pod bodem 36. soud odkazuje na výše uvedené, s tím, že záleží na rozhodnutí Nejvyššího soudu, které části textu stížnosti v rámci veřejného jednání zveřejní.

Ad. 37. V této žalobní námitce žalobce neuvedl, které ustanovení právního předpisu bylo tvrzenými skutkovými okolnostmi porušeno, což neumožňuje její přezkum.

Ad 38. Žalobce namítal porušení čl. 17 odst. 1 Listiny, neboť má právo znát, jakým způsobem jsou vynakládány veřejné prostředky (např. na zpracování stížnosti pro porušení zákona). Námitku soud neshledal důvodnou, neboť žalobce v žádosti o poskytnutí informace dle jejího výše citovaného znění, nepožadoval zveřejnění nákladů na vypracování stížnosti; žalobní námitka se tak mýlí s předmětem řízení.

Ad 39-40. Soud si je vědom usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 26.8.2008, čj. 7 Afs 54/2007-62, a zabýval se všemi přezkoumatelnými žalobními námitkami.

Vzhledem k uvedenému se soud nemohl ztotožnit s námitkami uplatněnými v žalobě a nemohl než konstatovat, že žalovaný vydal rozhodnutí v souladu se zákonem, a protože soud neshledal ani takové vady řízení, které by mohly mít z procesního hlediska vliv na nezákonnost napadeného rozhodnutí, žalobu podle ust. § 78 odst. 7 zák.č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, v platném znění (dále jen „s.ř.s.“), jako nedůvodnou zamítl.

Výrok o nákladech řízení se opírá o § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce, jenž v řízení nebyl úspěšný, nemá na náhradu nákladů řízení právo. To by náleželo úspěšnému žalovanému, soud však z obsahu spisu nezjistil, že by mu náklady řízení nad rámec běžných výdajů vznikly, ostatně žalovaný žádné své náklady ani neuplatňoval.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 3. července 2013

JUDr. Ing. Viera Horčicová, v.r.
předsedkyně senátu